

(1935 -)

İSMAİL HAKKI ZEYREK

Manisalı İsmail Hakkı Zeyrek hoca efendi 1935 doğumludur. Kendisini 28 Ekim 2015 tarihinde evinde ziyaret ettik, çok kıymetli hizmet hatıralarını kaydettik ve metrukâtını inceledik.

İsmail Hakkı hoca efendiyi az çok tanıyanlar bilir ki; adı anılınca, Mâidet-ül Kur'an eseri ile Ahmed Feyzi Kul ağabeyin simaları hafızalarda hemen bütünleşir. Nedeni şu; Ahmed Feyzi Kul ağabeyin hazırladığı ve İsmail Hakkı hocanın kalemiyle yazdığı, Hz. Üstad'ın da önsöz'ünü ve duasını yazıverdiği Mâidet-ül Kur'an risalesinin hazineler değerindeki aslı İsmail Hakkı Zeyrek'tedir. Mâidet-ül Kur'an risalesi Bediüzzaman Hazretleri tarafından Tılsımlar Mecmuası'na zeyl olarak ilave edilmişti. Sonradan, tedbiren yine Hz. Üstad tarafından bu kitaptan çıkarılmıştır. Mâidet-ül Kur'an'ın bir de ikinci kısmı olan Hazinet-ül Bürhan eseri var ki; anlatımını hatıraların akışına bırakıyorum.

İsmail Hakkı Zeyrek ile merhum Ahmed Feyzi Kul'un çok sıkı beraberlikleri olmuş. 'Merhum ağabeyimiz hayatta iken en yakını bendim, beraber çok çalışmalarımız oldu' dedi bize. Zeyrek hocanın anlattıklarının daha iyi anlaşılabilmesi için hemen hatırlatayım; cifir/ebced ilmine tıpkı Ahmed Feyzi Ağabey gibi tam hâkim...

İsmail Hakkı hoca efendinin çok geniş kapsamlı bir eseri daha var. Eserin adı: "Kur'an ve Kur'an harflerinin riyazî dili ile (sayı değerleriyle) çağımıza verilen mesaj." Adından da anlaşılacağı gibi tamamen ilm-i cifir üzerinden hazırlanmış bu eser... Henüz basılmamış olan bu kitabın önsüzünde cifir/ebced ilmini kabul etmeyenlere İsmail Hakkı hoca efendiden kuvvetli cevaplar var. Bir kısmını metnin sonuna aldık. Bu eserin adını ilk defa Mustafa Sungur ağabeyden duymuştum. Sitayişle bahsetmişti... İsmail Hakkı'nın basılmış başka kitapları da var...

Said Nursi ebced hesabıyla Mugayyebat-ı Hamse'den olan kıyamet vaktini bildirmiş diye itiraz edenlere, İsmail Hakkı Zeyrek'in bu ilmin erbabı olarak bir cevabı var. Bir de, 'Sırrı İna A'teyna Risalesi'nin, Çam Dağı'nda değil, Barla'da yazıldığını, Hz. Üstad'ın birinci kâtibi Şamlı Tevfik ağabeyden naklen tashih etti Zeyrek hocamız.

İsmail Hakkı Zeyrek, Risale-i Nur'u ilk defa 1952 yılında Manisa'da tanıyor ve 1954 senesinde Hz. Üstad'ı ilk ziyaretini yapıyor. Her sene devam eden bu ziyaretler, 1960'a kadar yedi-sekiz kere sürüyor. Üstad'ı her seferinde onu kucaklıyor veya alından öpüyor. Görüşmelerin tamamını hatırlayamasa da, çok kıymetli mesajlar almış Hz. Üstad'tan.

O dönemde Manisa Merkez Vaizi olan Emin Zeyrek, İsmail Hakkı'nın babasıdır. Âlim ve fazıl bir zattır... O da Bediüzzaman'ı görme sevdasına düşüyor, Isparta'ya gidiyor. Fakat niyet başka... Said Nursi Mehdi mi, değil mi diye tecessüs için düşüyor yollara... Üstad'ın en sevmediği bir kabahati işliyor... Netice malum, huzura kabul edilmiyor... Ağlayıp merdivenlere yığılıp kaldığı halde Zübeyir ve Bayram ağabeyler; "Mümkün değil hocam, Üstad kabul etmedi" diyorlar. Hâlbuki niyetini Isparta'da bilen de yok... Bu lâtif hatırayı oğlu İsmail Hakkı gülerек anlattı bize... Merhum Emin Zeyrek büyüğümüz, bu olaydan dolayı asla sarsılmıyor... Manisa'da Risale-i Nur'un kuvvetli bir sesi olarak hizmetlere devam ediyor, vaizlik unvanıyla kitlelere nurlardan okuyor...

Senelerce herkes gibi benim de aklımı kurcalayan bir meseleyi İsmail Hakkı hoca efendi ile görüştüğümde sonra çözmüş olduk. Ağabeyler Anlatıyor kitaplarında da yazdığımız, doğru bilinen bir yanıştır bu. Şöyle ki: "Ahmed Feyzi Ağabey, Üstad'a gönderdiği mektuba 'Aydın Müftüsü' diye imza atınca, 1935 Eskişehir hapisanesinden kurtuldu." Kitaplarımızda hep böyle yazdık... Nasıl oluyor da, Ahmed Feyzi gibi bir Ağabey, Aydın Müftüsü olmadığı halde, Üstad'a yazdığı ilk mektubuna böyle bir imza atar? Bunun akıllara ziyan bir hikâyesi var. Metne bırakıyorum...

İsmail Hakkı Zeyrek hoca efendinin hatıralarını taslak olarak yazdıktan sonra kendisine gönderdim. Titizlikle tashih ettiğini gördüm. İlave ve düzeltmeleri var...

İsmail Hakkı Zeyrek Anlatıyor:

1935 Manisa doğumluyum. Beş yaşına gelince babam merhum Emin Zeyrek bana okumayı öğretmeye başladı. Sekiz yaşında Kur'anı hıfzettim. Babamdan medrese ilmini tahsil etmeye devam ettim. Bu dersler on bir yıl sürdü, icazet aldım. Ortaokulu dışarıdan verdim, liseyi Manisa'da bitirdim. 1960 yılında İstanbul Üniversitesi Tıp Fakültesi'ni kazanmış olmama rağmen; Milli Birlik Komitesi, 1940 doğumlulardan itibaren herkes askere gidecek diye bir emir çıkardı, Tıp Fakültesi'ne gidemedim. Sivas'ın Gürün kazasının Yılanhüyük köyünde iki yıl öğretmenlik yaparak askerliği bitirdim.

Askerlik dönüşümde, İzmir'de İmam Hatip Okulu'nun orta ve lise kısmını dışarıdan verdim. 1966 yılında İstanbul Yüksek İslam Enstitüsü'nü kazandığım halde maddi durumumuz müsaid olmadığından İstanbul'a gidemedim; aynı yıl İzmir Yüksek İslam Enstitüsü'ne naklimi yaptırdım, 1970'de mezun oldum. Turgutlu Lisesi, Manisa Lisesi, Manisa İmam Hatip Okulu ve Kemalpaşa Liselerinde meslek dersleri öğretmenliği yaptım. Daha sonra Milli Eğitim'den, Diyanet'e geçtim ve 1982 senesinde emekli oldum. Manisa'da ikamet ediyorum.

RİSALE-İ NUR'U 1952'DE TANIDIM

Manisa'da Yarhasanlar Camii'nin eski medrese hocalarından imam Mehmed Efendi vardı, beni çok severdi, ara sıra yanına gidiyordum. Sene 1952. Bir gün bana: "Sana bazı kitaplar versem okur musun?" diye sordu. Ben de, "Hayhay hocam okurum" dedim. Camiden çıktıktan sonra bana Kur'an harfleriyle teksir edilmiş küçük bir Tarihçe-i Hayat kitabı verdi. Bizim ev ile Yarhasanlar Camii bir kilometre kadar mesafedeydi. Ben o kitabı eve varıncaya kadar hatmettim. Kitap doksan küsur sayfa idi. Risale-i Nur'la ilk tanışmam böyle oldu. Sonra Manisa'da Risale-i Nur'la alakadar olanları duydum, onların yanına gittim. Bakkal İbrahim vardı, ne zaman yanına gitsem risalelerden, büyük mecmualardan birini okurken bulurdum onu.

1953'de risaleleri daha çok tanıma imkânım oldu. Yeni Cami'nin medrese odalarında kalıyordum. Orada Risale-i Nur okumaya başladık. Dersleri babam Emin Zeyrek okurdu. 1954'de Abdullah Yeğin Ağabey Manisa'ya yedek subay olarak askerlik yapmak için gelmişti. Bir ev tuttu. Her Pazar Yeni Cami'ye gelir bana bir iki saat risale okurdu. Abdullah Ağabey pek fazla konuşmaz biliyorsunuz, sadece okurdu.

BEDİÜZZAMAN HAZRETLERİNE YAPTIĞIM İLK ZİYARET

Üstad'ımıza çok ziyaretlerim oldu. Kaç kere oldu tam hatırlayamıyorum ama yedi veya sekiz ziyaretim olmuştur. İlk ziyaretim 1954 yılında Isparta'da oldu

Küçük Tarihçe-i Hayat kitabını okuduktan sonra, Manisa'da askerliğini yapan Abdullah Yeğin ağabeyden Üstad hazretlerinin hayatta olduğunu öğrendim. Gidip ziyaret etme merakımız uyandı. Bakkal İbrahim ve ehl-i tarik bir zat olan Hacı Yaşar ile üçümüz beraber gitmeye karar verdik. Önce İzmir'e oradan trenle Isparta'ya gidiliyordu. İzmir'de Mustafa Birlik'in Basmane semtinde bulunan Fettah Camii'nin yanında bir dükkânı vardı, oraya gittik. Hasan Atif ve Muzaffer Arslan'ı ilk defa orada gördüm. Fettah Camii'nde yatsı namazlarımızı kıldıktan sonra Pilot Ali Demirel'in evine derse götürdüler bizi. Ahmed Feyzi Ağabey de geldi bu derse. Onu da ilk defa görüyordum. Feyzi Ağabey iki saat kadar Üstad hakkında konuştu; çok fazla anlatınca bende bazı şüpheler de uyandı, ama sesimi çıkarmadım.

Bir pazartesi günü trenle gece saat 01'de Isparta'ya vardık. Ertesi günü de Isparta'nın Salı Pazarı varmış. Kapısını çaldığımız otellerin hiç birisinde yer yok. Bir gece bekçisi gördü, bize küçük bir otelde yer buldu. Otelci bize: "Siz hoca efendiye ziyarete mi geldiniz?" dedi. "Evet" dedik. Benim babalığım var yakın bir köyde oturuyor, kuşluk vakti gelir, ben sizi onunla tanıştırayım, o sizi götürür" dedi. Kuşluk vakti babalığı geldi. Meğer teksirle Sikke-i Tasdik-i Gaybi kitabını ilk defa çoğaltan Mustafa Gül ağabeymiş. Otelci üvey oğlu imiş. Mustafa Gül Ağabey samimi olarak tanıştı bizimle. Ben önce Hüsrev ağabeyin yanına götürüyordum sizi dedi. Bir saat kadar Hüsrev ağabeyle sohbet ettik. Hüsrev Ağabey bizi uğurlarken, "İnşallah Üstad Hazretleri sizi kabul eder" dedi. Oradan ayrıldık.

Hüsrev ağabeyden ayılınca Mustafa Gül Ağabey bizi Üstad'ın evinin kapısına kadar getirdi, kendisi geri döndü. Biz kapıyı çaldık, sonradan isimlerini öğrendiğimiz Zübeyir Ağabey çıktı önce; "Üstad çok ağır hasta kimseyi kabul edemiyor" dedi. Biraz bekledikten sonra gene çaldık kapıyı. Bu sefer Ceylan Ağabey çıktı, aynı şeyi söyledi. Bir müddet geçtikten sonra tekrar çaldık kapıyı. Bu sefer de Bayram Ağabey çıktı, o da aynı şeyleri söyledi. Biz ümidi kestik, otele döndük. Otelin Pazar yerine bakan küçücük bir balkon vardı, üçümüz de oraya sıralandık. Arkadaşlar can sıkıntısıyla uyuklamaya başladılar. Baktım kapıya çıkanlardan birisi pazar yerinde dolaşiyor, birisini aradığı belli yani. Arkadaşlarımı dürttüm, öndeki aşağı indi, el etti gel diye. Gelen Zübeyir ağabeydi. Bize dedi ki:

"Üstad Hazretleri içinizden birinizi ancak kabul edecek, diğerleri kusura bakmasın" dedi ve benim koluma girdi, önden yürümeye başladık. Arkadaşlarım da elli metre kadar mesafeden arkamızdan gelmeye devam ettiler.

Eve geldik, Üstad hazretlerinin odasına girdik. Üstad hakikaten çok rahatsızdı, zor konuşuyordu, bazı kelimeleri anlaşılıyordu. Bir ara konuşurken sözlerimi anlayabiliyor musun diye sordu bana. "Üstad'ım bazıları anlayamıyorum" dedim. Zübeyir ağabeye: "Bu kardeşime söylediklerimi tekrar et. İsmi hususi listeme kaydet, altına da üç defa âmin, âmin, âmin diye yaz" buyurdular. Üstad Hazretleri Risale-i Nur'un ehemmiyetinden bahsettiler, dahasını hatırlayamıyorum. Diğer arkadaşlar için "Arkadaşların namaz kılıyorlar mı?" dedi Üstad. "Kılıyorlar Üstad'ım" dedim. Ben dış kapıya inince, onları da çağırdılar, beş dakika kadar onları da kabul etti Üstad.

BARLALILAR KORKUDAN ARKASINI DÖNÜP BİZDEN UZAKLAŞIYORDU

Sene 1955. Manisa'da hoca geçinen Halk Partili bir Mehmet Ali vardı. Çocuğu bizde okuyordu, benim talebemdi. İlla beni de Üstad'a götür diyordu. Ama Bediüzzaman nasıl biri diye merak saikasıyla... Bunu bildiğim için uzun zaman aldırış etmedim ben. Çok ısrar edince aldım götürdüm bunu.

Isparta'dan, Üstad hazretlerinin Barla'da olduğunu öğrendik. Eğridir'e gittik önce. O zaman Barla'nın yolu yoktu. Eğridir'de Van'ın Erciş kasabasından gelmiş Mevlüt Aydın adında fotoğrafçı biriyle karşılaştık. O da Üstad'ı ziyaret için gelmiş. Biz üç kişi bir araba tuttuk. Bizi Barla'ya götüreceksin, bir saat bekleyip geri getireceksin diye, 60 liraya anlaştık. Kişi başına 20'şer lira düştü. Barla'ya yol yoktu ama o külüstür araba bizi keçi yolundan götürecekti...

Barla'ya vardık. Yukarıda eski bir cami var, araba o caminin önünde durdu. Karşısında da karakol vardı. Cemaat de öğle namazını kılmış, dışarı çıkıyorlardı. Biz Üstad hazretlerinin evinin nerede olduğunu bilmiyoruz. Cemaatten bazılarına sorduk; her sorduğumuz adam arkasını dönüp uzaklaşıyordu. Öğrenemedik onlardan. Belli ki cemaat karşıdaki karakoldan korkuyordu. Adavetlerinden değil de korkularından. Karşıda dam üstünde oturan iki genç koşarak yanımıza geldiler: "Siz Üstad'ı mı ziyaret etmek istiyorsunuz" dediler. Evet deyince, biz götürelim dediler ve götürdüler. Aslen Barlalı olan o gençler üniversite talebeleriymiş, yaz tatili için gelmişler Barla'ya.

Üstad'ın 1953'den sonra kaldığı ikinci evi vardır Barla'da, oraya götürdüler bizi. Biz kapıyı çaldık, Zübeyir Ağabey beni tanıyordu. Ziyarete geldik dedim. On iki, on üç basamak var biliyorsunuz o evin üst katına. Üstad Hazretleri yukarıdaki merdivenin başına kadar çıktılar, çıkmasıyla içeri girmesi bir oldu. Bizim arkadaşların ikisinin de başlarında kasket vardı. Zübeyir Ağabey kasketleri başlarından aldı, merdivenin altına attı. Üstad Hazretleri tekrar çıktı merdivenin başına ve kısa bir konuşma yaptı. Durumun çok nazik olduğunu, çok sıkıştırdıklarını, onun için namazlarımızı yolda kılmamızı, burada eğlenmememiz için tembih buyurdular. Biz öğle namazını daha kılmamıştık. O arkadaşlar tekrar kasketleri aldılar, başlarına koydular, ayrıldık oradan. Namazlarımızı da yolda kıldık.

ÜSTAD İMAMLIK MAAŞIMI SORDU

Sene 1956 olabilir. Üstad hazretlerine bir ziyaretim daha oldu. Üstad bana: "Maaşetini ne ile temin ediyorsun?" diye sordu. Ben o zaman imamlık yapıyordum. "İmamlık yapıyorum Üstad'ım" dedim. "Kaç lira veriyorlar?" dedi. "Seksen lira veriyorlar" dedim. "Tamam, o yeter bize" dedi. O tarihlerde bir odacının maaşı 130 lira idi.

BEDİÜZZAMAN: BENİM SİZE VERECEK HİÇBİR ŞEYİM YOK

Sene 1957. Çok safi kalp bir arkadaşımız vardı Manisa'da, Mesci Nuri diye tanınıyordu. O babamla beraber gitmiş Üstad'ı görememişlerdi, çok üzülüyordu. Bir seferinde Üstad'a giderken yanıma onu da aldım, beraber gittik. Emirdağ'da oldu bu ziyaretimiz. Önce kabul edilmedik. Ağabeyler Üstad'ın rahatsız olduğunu söylediler. Biz Çalışkanların dükkânında otururken, bir saat sonra "Gelsinler" diye Zübeyir ağabeyle haber geldi. Gittik. İçeri girdik. Üstad: "Ben hiç kimseyi kabul etmiyordum, ama sizi manevi bir ihtarla aldım" buyurdu. Çok büyük iltifatta bulundular. "Siz uzak diyarlardan kalkıp beni ziyaret ediyorsunuz, benim size verecek hiçbir şeyim yok, onun için yol paralarınızı vereyim" buyurdular. Biz yol paralarımızın olduğunu söyledik. İkimizin de anımızdan öptü, o şekilde ayrıldık.

ÜSTAD'IN BİZE VERDİĞİ KİTAPLARI ALMADIK, PİŞMANIM

Sene 1958, başka bir ziyaretim daha oldu Üstad hazretlerine. Liseden bir arkadaşım vardı, Semih isminde. Emirdağ'ına beraber gittik. Sözler, Lem'alar, Mektubat kitapları matbaadan yeni çıkmıştı. Üstad Hazretlerine, talebe olduğumuzu söyleyince bana bir tane yeni harflerle basılmış Sözler kitabı verdiler. "Üstad'ım bu kitap bende var" dedim. Bizim gayemiz güya istiğna düsturuna riayet etmek (gülüyor). Üstad Sözler'i bıraktı, bir tane Mektubat çıkardı, uzattı. "O da var Üstad'ım" dedim. Bu sefer diğer arkadaşlara da aynı şekilde verdi Üstad. O da beni taklit ederek kitapları almadı, aynı şeyleri söyledi. Üstad gülümseyerek, "Ben de vermeyeceğim" dedi ve kitabı çekti geriye. Biz dönüşte Isparta'ya uğradık. Bayram Yüksel ağabeyi evi temizlemesi için Isparta'da bırakmış Üstad. Biz de

yardım ettik. Bayram ağabeye böyle oldu diye anlattım. Kitapları almadığıma sonradan pişman oldum, ama iş işten geçti dedim. "Burada Üstad'ın kendisine aid kitapları var, onlardan vereyim size" dedi ve bir adet Lem'alar kitabı verdi bize.

URFA'YA GELECEĞİM, SENİ TAZİYEYE GELECEKLER

1959 yılıydı. Üstad'ı Isparta'da ziyaret ettim. Kapıyı çaldım, Abdullah Yeğin Ağabey açtı kapıyı; ooo sen de mi buradasın dedim. Abdullah Ağabey Manisa'da askerlik yaptığı için iyi tanışıyorduk. Dedi: "Benim Urfa'da canım sıkıldı, biraz Üstad'ın yanında kalayım diye düşündüm, geldim buraya. Ama Üstad Hazretleri: 'Keçeli sen ne yapmaya geldin buraya? Ben yakında Urfa'ya geleceğim, seni taziyeye gelecekler, seni buralarda mı arasınlar' diye latife ediyor benimle" dedi. Abdullah ağabeyle yıllar sonra İstanbul'da karşılaştığımızda, bu hatırayı hatırlıyor musun, böyle söylemiştin diye sordum. 'Üstad bunu bana çok söyledi' demişti.

Her halde bu ziyaretimde olacak, Üstad hazretlerinden Ahmed Feyzi Kul ağabeyle alakalı şunları duymuştum: "Ahmed Feyzi, öyle bir salâbet-i imaniyeye sahiptir ki, Ege'de nur talebelerinin tamamı terazinin bir kefesine konsa, diğer kefesine de o konulsa, onun tarafı ağır basar."

ÜSTAD'I ANKARA'DA BEKLİYORDUK FAKAT...

Üstad hazretlerine son ziyaretim 1960'ın Ocak ayında oldu. 1959 yılının son aylarından itibaren Üstad'ımız Ankara, İstanbul, Konya gibi merkezlere veda ziyaretlerinde bulunuyordu. 1960'ın Ocak ayında Ankara'ya gitmiştim. Ulus'ta Murat Lokantası'nın üstünde dersane vardı. Orada Üstad hazretlerinin gelmesini bekliyorduk. Saat gece 01'i geçiyordu. Bir taraftan yol yorgunluğu, bir taraftan da gece geç saat olmuş, ben beş dakika kadar dalmışım. Âlem-i manada Üstad hazretlerini görüyorum; küçük bir lokum kasasının içerisine sıkıştırılmış vaziyette. O heyecanla hemen uyandım. Said Özdemir ağabeyle yan yanaydım. Baktım Said Ağabey daha dalmamış, rüyamı anlattım. "O zaman Üstad Hazretleri Ankara'ya gelemez" dedi. Biraz sonra bir telefon geldi. "Üstad Hazretleri Ankara yakınlarına kadar teşrif ettiler, fakat vehham idareciler Gölbaşı'ndan Eskişehir'e doğru geri çevirdi" şeklindeki gelen telefon haberi. (11 Ocak 1960.)

Biz apar topar kalktık. Her tarafta karlar vardı, hava çok soğuktu. Sırtlarımıza battaniyeler aldık, bir dolmuşla yola çıktık. Avukat Bekir Berk Ağabey de vardı aramızda. Sekiz-on kişiydik. Şafak sökerken Eskişehir'e geldik. Sorduk, Üstad Hazretleri burada kalmadı, doğru Emirdağ'ına geçti dediler. Biz de hemen yolumuzu Emirdağ'ına çevirdik. Kuşluk vaktinde Üstad Hazretleri evinin avlusunda bizi kabul etti, ayakta görüştük. Orada Üstad hazretlerini en sağlıklı ve en çevik haliyle gördüm.

Bu görüşmemizde Üstad bana: "Ben Manisa'ya da geleceğim" buyurmuşlardı. Bu gelme meselesi kendisinin şahsen gelmesi olduğu gibi, hizmetin gelmesi manasına da geliyor. Gerçekten ondan sonra Manisa'da hizmet daha çok inkişaf etti. Bu ziyaretimizden iki ay kadar sonra Üstad Hazretleri vefat etti. Vefat haberini sabah öğrendiğimde Urfa tarafına gidecek uçak bulamadığımdan cenazesine gidemedim.

BABAM EMİN ZEYREK ÜSTAD'I ZİYARETE GİTTİ, FAKAT...

Babam Emin Zeyrek 15 Mart 1900 doğumludur. 16 Mart 1981'de vefat etti. Mezarı Manisa/Recepli köyündedir. Babam Manisa'da yirmi iki sene vaiz olarak vazife gördü. Sadece on beş gün izin kullandı.

Babam Emin Zeyrek Üstad hazretlerine ilk başlarda pek sıcak bakmazdı. Risale-i Nur eserlerini ilk defa beraber okuduk, tam sahiplendi. Manisa'da, Yeni Cami'in odasında Risale-i Nur derslerini babam yapardı. O oda, 150 kişi kadar alırdı ve tamamen dolardı. Büyüğümüz olduğu için ders yapmayı babama bırakırdık.

Bediüzzaman'ın Ahir Zaman'da beklenen zat olduğu kanaatimizi söyleyince babam buna itiraz etti. Biz ısrar edince, "Öyle ise ben hadis kitaplarını bir tarayayım, sizin söyledikleriniz var mı bakayım" dedi. Hadis kitaplarından ve Evliyaullah'ın bazı sözlerinden bir forma hazırladı. Hatta o eserin Arapçadan tercümesini ben yapmışım. Beş-altı sayfalıktı. Şimdi o eser elimde yok...

Babam topladığı bu bilgilerden sonra, "Ben gidip Üstad'ı kendim göreceğim" dedi. Çünkü Üstad'ı daha tam olarak bilmiyordu. Ondan önce biz yeni gitmiştik Üstad'a. Biz yarım saat kadar Üstad'ın yanında kaldığımızı söyleyince, "Yarım saat kalınır mı, ben olsam saatlerce kalırdım yanında" dedi.

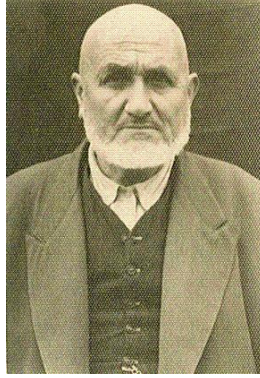
Sene 1956. O niyetle, yani o hadislerdeki alametler Üstad'ın üzerinde var mı diye, Mesci Nuri ile beraber gittiler Isparta'ya. Fakat bütün ısrarlarına rağmen ziyaret imkânları olmamış. Kapıya Zübeyir Ağabey çıkıyor: "Üstad Hazretleri çok rahatsız kabul edemiyor" diyor. İsrar edince bu sefer kapıya Bayram Ağabey çıkmış, aynı şeyi söylemiş. Bayram ağabeyin siyah bir paltosu vardı. Kendisi de esmer olduğu için iyice kararmış(!). Babam bize dedi ki: "Gerildi kapıya, beni dışarı gönderiyor. İçimden şunu ittireyim de, kendim yukarıya çıkayım diye düşündüm. O sırada elim ayağım boşaldı,

yığılıp kaldım merdivenlere. Birden içimden ağlamak geldi, hüngür hüngür ağlamaya başladım.” Ondan sonra teselli için Zübeyir Ağabey diyor ki:”Hocam, siz gidin Nuri Benli'nin otelinde istirahat edin, Üstad Hazretleri bazen böyle yapar, sonradan kabul ediyor, inşallah sizi de kabul edebilir” diyerek teselli ediyor, gönderiyor otele. Babam bize, “Üstad'ı görmeme o Kara Bayram mani oldu” derdi (gülüyor).

Babam, Üstad hazretlerini ziyaret ettikten sonra, Konya'ya geçip Mevlana hazretlerini de ziyaret etmek istiyordu. Otelde canları sıkılıyor, vasita bulsa hemen dönecek, ama vasita yok. Birkaç saat geçtikten sonra Zübeyir Ağabey geliyor otele: “Hocam, Üstad Hazretleri sizi talebeliğe kabul ediyor, hususi dualarına dâhil ediyor, görmeniz mümkün değil. Hikmet böyle iktiza ediyormuş. Üstad Hazretleri, 'doğru Manisa'ya dönsünler, başka bir yere uğramasınlar' buyurdu” diyor. Babam Üstad'ı göremeden dönüp Manisa'ya geliyor.

Biz risaleleri okumaya başladıktan sonra 1954'de Muzaffer Arslan Manisa'ya gelmişti. Dört sene Manisa'da kaldı. Muzaffer Ağabey babama, “Sen yanlış kapıdan girdin” dedi. Mektubat'taki ziyaretçiler bahsini kendisine okuduk. Üstad orada diyor ki: “Malûm olsun ki: Bizi ziyaret eden, ya hayat-ı dünyeviye cihetinde gelir; o kapı kapalıdır. Veya hayat-ı uhreviye cihetinde gelir. O cihette iki kapı var: Ya şahsımı mübarek ve makam sahibi zannedip gelir. O kapı dahi kapalıdır.” Muzaffer Ağabey bu kısmı okuyunca babam: “Bunu daha önce niye göstermediniz bana” diye epeyce yakınmıştı.

Üstad hazretlerini göremediği halde babamın hizmetlerinde hiç bir fütür gelmedi. Ta 1959'un son aylarında, jurnalciler tarafından bir takım yalanlarla şikâyet edildi, Çanakkale'nin Lâpseki kazasına tayinini çıkardılar. Orada sekiz ay kaldı, sonra mecburi olarak emekliye sevk ettiler.

İsmail Hakkı hoca efendinin 22 sene Manisa'da vaizlik yapan merhum babası Emin Zeyrek, bu şehrin Risale-i Nur hizmetlerinin öncülerindendir.

AHMED FEYZİ AĞABEYLE HAYATTA İKEN ONA EN YAKIN OLANLARDANDIM

Ahmed Feyzi Kul Ağabey çok zeki, son derece –müthiş bir- hatip, aynı zamanda çok mütevazı bir insandı. 1954 yılında Üstad'a ilk ziyaretime giderken bir gece dersinde İzmir'de tanıdım onu. Ondan sonra karşılıklı gelip gitmeler hep devam etti. Selçuk/Çamlık'ta ikamet ediyordu, mezarı da oradadır. Bazen Çamlık'a gider bir hafta kadar yanında kalırdım, çok beraberliklerimiz oldu. Yüksek tansiyon vardı kendisinde, oturduğu zaman hemen uyuklardı. Ama çalışmaya başladığı zaman uyku filan girmezdi gözüne. Sabaha kadar hiç uyumadan çalıştığını biliyorum ben. Bir de kızdırdığın zaman gözüne uyku girmezdi (gülüyor). Bir muannid adam getirdin mi karşısına; kükrerdi, aslan kesilirdi. Ondaki belagat, hitabet Allah vergisidir, herkeste olmayan bir şey...

Dar-ül Muallimin mektebi mezunu değildi, mezun olma sırasında savaşa gidiyor, mezuniyet yarım kalıyor.

Üstad hazretlerinden Ahmed Feyzi Kul ağabeyle alakalı şunları duymuştum: “Ahmed Feyzi, öyle bir salâbet-i imaniyeye sahiptir ki, Ege'de nur talebelerinin tamamı terazinin bir kefesine konsa, diğer kefesine de o konulsa, onun tarafı ağır basar.”

SIRRI İNNA A'TEYNA, ÇAM DAĞI'NDA DEĞİL BARLA'DA YAZILIYOR

1961 yılında Üstad hazretlerinin vefatı vesilesiyle nur talebeleri Barla'da bir mevlid tertip ettiler. Biz Manisa'dan, Ahmed Feyzi ağabeyi de Çamlık'tan alıp geçecektik. Fakat yolda giderken bizim arabanın lastiği patladı, iki saat geç kaldık. Feyzi Ağabey bizi beklemiş, beklemiş; bunlar gelmeyecekler deyip başka bir vasita ile gitmiş. Biz Barla'ya vardığımızda mevlid okunmuş, dağılmışlar; cemaatten bir iki kişi kalmış caminin içerisinde.

Ahmed Feyzi ve Şamlı Tevfik ağabeyler yan yana oturuyorlardı mihrapta. Feyzi Ağabey beni kapıda görünce, gel gel dedi. Gittim yanına. Şamlı Tevfik ağabeye döndü: "Sırrı İna A'teyna'yı nasıl yazdığını bu kardeşimize anlatıver" dedi. Tevfik Ağabey mihrabın yan tarafındaki caminin penceresinden gösterdi; "Bak, şu tepenin altındaki katran ağacının altında yazıldı" dedi. Şimdi minare yapılmış, orası görünmüyor. Şamlı Ağabey dedi ki: "Üstad Hazretleri bir taraftan söylüyor, bir taraftan yazdırıyordu. Ben Üstad hazretlerine bakmak istiyorum, sanki o dağ üstüme yıkılmış gibi bir türlü bakamıyorum. Öyle mehabet vardı... Nihayet risaleyi yazma işi bitti, Üstad hazretlerinin yüzüne bakabildim." Bunu bizzat Tevfik ağabeyden böyle duydum. Sırrı İna A'teyna, Çam Dağı'nda değil Barla'da yazılıyor.

BEDİÜZZAMAN KIYAMETİN KOPMA TARİHİNİ KESİN OLARAK VERMİŞ Mİ?

Kıyametin kopma tarihini Üstad Bediüzzaman Hazretleri vermiş ama kesin olarak o tarihte olacak diye bir şey söylemiyor. Kıyametin vakti Mugayyebat-ı Hamse'dendir. 'lâ ya'lemu'l-ğaybe illallah' yani 'gaybı Allah'tan başka kimse bilemez' diye başlıyor Üstad... 'İhtimaldir ki bu hadis-i şerif böyle işaret ediyor' diyor. Kıyametin yakınına işaret eden çok hadisler var zaten. Ayet-i kerimeler de var. Yakınına işaret etmek, onun aynı zamanını mutlak olarak bilmek manasına gelmiyor. Yağmurun vakt-i nüzulu da Mugayyebat-ı Hamse'dendir. Hava şartlarına bakıp da birisinin "Allah bilir ama yarın yağmur yağabilir" demesi, gaybı bilmek demek olmadığı gibi...

Said Nursi hazretlerinin ilgili mektubu şöyledir:

"yÁV7! öÅ□→! ö«`² [«R²7! ö-v«V²Q«<ö«□ Cây-ı dikkat ve hayrettir ki, üç fıkra bil'ittifak bin beşyüz (1500) tarihini göstermeleriyle beraber, tam tamına manidar, makul ve hikmetli bir surette 1506'dan tâ 42'ye, tâ 45'e kadar üç inkılab-ı azîmin ayrı ayrı zamanlarına tetabuk ve tevafuklarıdır. Bu îmalar gerçi yalnız birer tevafuk olduğundan delil olmaz ve kuvvetli değil, fakat birden ihtar edilmesi bana kanaat verdi. Hem kıyametin vaktini kat'î tarzda kimse bilmez; fakat böyle îmalar ile bir nevi kanaat, bir galib ihtimal gelebilir." (Kastamonu Lâhikası 28)

MÂİDET-ÜL KUR'AN VE HAZİNET-ÜL BÜRHAN

Önce şunu belirteyim: Ebced/Cifir ilmini Üstad Bediüzzaman hazretlerinin 1. Şua ve onun gibi benzeri eserlerinden öğrendim. Ahmed Feyzi ağabey de öyle öğreniyor. Bu hususta Ahmed Feyzi ağabeyle çalışmalarımız da olmuştu. Cifir ilmi ile bir şey söylemek için Arapça bilmek şarttır...

Mâidet-ül Kur'an risalesi ile sonradan Mâidet-ül Kur'an'a ilavelerle yeniden yazılan Hazinet-ül Bürhan eserinin hikâyesi şöyledir:

Ahmed Feyzi Kul Ağabey, Mâidet-ül Kur'an risalesini Denizli hapsinden (1943) çıktıktan sonra yazmıştır. Bu eser 1948 Afyon Mahkemesinin açılmasına vesile oluyor. Eser ele geçince Afyon davasını açıyorlar. Üstad Hazretleri Mâidet-ül Kur'an'ı Tilsimler Mecmuası'na zeyl olarak koyduruyor, sonradan tedbiren kaldırtıyor. Elimdeki kendi yazdığım şu nüshayı, Üstad hazretleri hem tashih etmiş, hem de bir dua lütfetmişlerdir. Bu söylediklerimi biraz daha açayım;

Ahmed Feyzi Ağabey, Mâidet-ül Kur'an risalesini, Üstad hazretlerine işarı olarak bakan ayet-i kerime ve hadislerin -çok az bir kısmını- ebced hesabı ile hesap ederek hazırlamış. Bunu da Denizli hapsinden sonra, Üstad hazretlerinin hizmetlerini tebşir ve tebrik makamında yazıyor. Aslı Arapça, izahları Türkçedir. Üstad hazretleri de bunun âlimane ve müdakkikane yazılmış bir eser olduğundan bahsediyor, eserin önsözünde.

Ben bu Mâidet-ül Kur'an'ı Ahmed Feyzi ağabeyden aldım, bakarak aynısını kendi el yazımla tekrar yazdım ve Muzaffer Arslan ile Üstad hazretlerine gönderdim. 1954'de gitmişti Üstad'a. Üstad Hazretleri bir dua lütfediyorlar. Dua şöyle; **"Ya erhamürrahimin. İsm-i azam hürmetine, bu ('nüshayı' yazmış önce sonra üzerine çizmiş) Hazinet-ül Bürhan'ı yazan Ahmed Feyzi ve İsmail Hakkı'yı Cennet-ül Firdevs'te saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmin, âmin, âmin..."**

Üstad'ımız karşı sayfanın altına da; **"Aziz Sıdık Kardeşlerim, bu risale şu zamanda neşri aleyhimize ve nurların neşrinde bahaneler arayan dinsizler görmemek lazımdır."** Şeklinde naehil ellere geçmemesi için tavsiyede bulunuyor...

İşte şu gördüğünüz elimdeki eser, benim yazıp Üstad'a gönderdiğim tashihli ve dualı Mâidet-ül Kur'an'dır, orijinali budur. Ahmed Feyzi ağabeyin yazdığı nüsha ise maalesef elimizde yok...

Üstad'ımız duayı yazarken, önce 'bu nüshayı yazan' diye yazıyor; sonra 'nüshayı' çizerek, 'bu Hazinet-ül Bürhan'ı yazan Ahmed Feyzi ve İsmail Hakkı'yı Cennet-ül Firdevs'te saadeti ebediyeye mazhar eyle...' diye devam ediyor. Bunun bir hikmeti var. Onu da anlatayım;

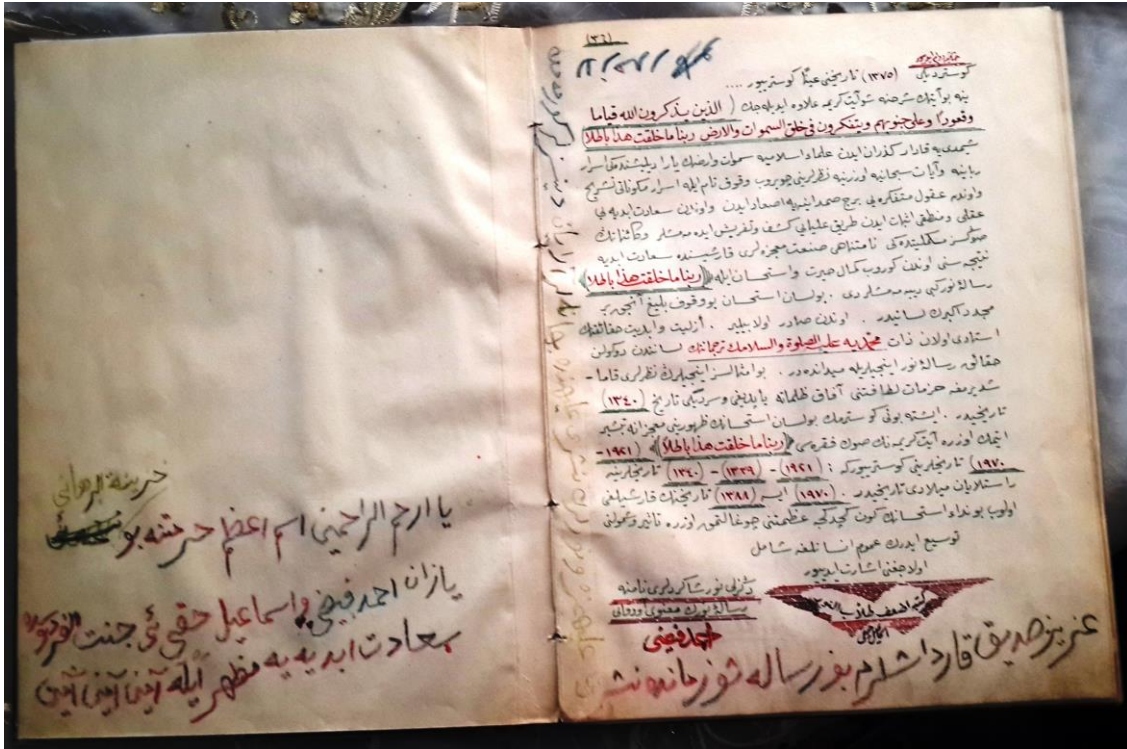
Aradan yıllar geçti, 1960'da Sivas'a askerlik görevimi yapmak üzere gittim. Askerde iken bazı ayet-i kerimeleri hesaplayıp Üstad hazretlerinin üzerinde çıktığını görünce, bunları Ahmed Feyzi ağabeye gönderdim. Çok dikkatini çekmiş... Bunların üzerine ilaveten bazı ayetleri, hadisleri ve Üstad hazretlerinin bazı dualarını da hesaplayarak yeni bir eser meydana getirmiş. Ve bu esere 'Hazinet-ül Bürhan' adını vermiş. Aslında Mâidet-ül Kur'an ile Hazinet-ül Bürhan farklı iki eser olmuş oluyor. Mâidet-ül Kur'an'ın üzerine ilavelerle hazırlanan Hazinet-ül Bürhan'ı 1960'da vefat eden Üstad Hazretleri görmedi elbette... Yalnız Hazinet-ül Bürhan ismini yazdığı dua ile işaret etmiş oluyor...

Ahmed Feyzi ağabeyin, Hazinet-ül Bürhan'ı hazırladığından benim hiç haberim yoktu. Kendisi hiç bahsetmedi bana. Ahmed Feyzi ağabeyin vefatından belki on sene sonra, "Bursa'da Sami Pala'nın elinde böyle bir eser var, senin de adın geçiyor orada" dediler bana. Getirdiler gösterdiler. Hazinet-ül Bürhan'ın Önsöz'ünde benim gönderdiklerime ilave ettiğini söylüyor. Ahmed Feyzi Ağabey Osmanlıca yazmıştı. O kitaptan bu şekilde haberim olmuş oldu.

Hazinet-ül Bürhan'ın Önsöz'ü oldukça uzun... 'Manısalı İsmail Hakkı' isminin geçtiği bölüm şöyledir:

"Mâidet-ül Kur'anın ikinci kısmını teşkil eden ve adına Hazinet-ül Bürhan namı verdiğimiz bu eser birincisi gibi tamamen bir eser-i inâyettir. ... Manısalı İsmail Hakkı din kardeşimiz bize göndermişti. Biz de kardeşim Muhammed Emin ile beraber bu âyetlerin veche-i riyâziyelerinde belağat-ı mucizâneye hayran olarak bunların delalet ettikleri mânalar hakkındaki âcizane kanaatlarımızı yazmayı ve bu suretle nurun derinliklerine henüz inmemiş olan bazı kardeşlerimizin kuvve-i mânevîyelerini takviye etmeyi düşündük. ..."

Ahmed Feyzi Kul, Muhammed (Emin) Kul; Manısalı İsmail Hakkı

Bediüzzaman Said Nursi'nin, Mâidet-ül Kur'an risalesinin sonuna Ahmed Feyzi ve İsmail Hakkı için yazdığı dua:

"Ya erhamürrahimin. İsm-i azam hürmetine, bu ('nüshayı' yazmış önce sonra üzerine çizmiş) Hazinet-ül Bürhan'ı yazan Ahmed Feyzi ve İsmail Hakkı'yı Cennet-ül Firdevs'te saadet-i ebediyeye mazhar eyle. Âmin, âmin, âmin..."

Üstad'ımız karşı sayfanın altında da:

"Aziz Sıdık Kardeşlerim, bu risale şu zamanda neşri aleyhimize ve nurların aleyhinde bahaneler arayan dinsizler görmemek lazımdır." Şeklinde not düşerek naehil ellere geçmemesi için tavsiyede bulunuyor...

TILSIMLAR MECMUASI'NIN ZEYLİ MAİDET-ÜL KUR'AN'A BEDİÜZZAMAN'IN YAZDIĞI ÖNSÖZ

Evvelen: Aydın havalisinin Hasan Feyzi'si ve Hüsrev'i ve Mehmed Feyzi'si ve Risale-i Nur'un manevî avukatı Ahmed Feyzi'nin üç seneden beri âlimane, müdakkikane yazdığı şu gelen istihracat-ı gaybiyeyi ve Sikke-i Tasdik-i Gaybiye'nin bir kuvvetli hücceti ve şâhidi bulunan şu risaleciği dikkatle mütalaa ettim. Onun tetkikatına ve Risale-i Nur'un kıymetini tam hadîs ile âyet ile isbat etmesine karşı hayret ve istihsan ile Mâşallâh, Bârekâllah dedim.

Fakat bir derece tabire muhtaçtır, ayn-ı hakikattır. Fakat Said hakkında hususan son kısmın hâşiyelerinde şahsiyetim itibariyle haddimden yüz derece ziyade bir hüsn-ü zannı ile hakikatın sureti değişmiş.

Evet hem Sikke-i Gaybiye hem onun yazdığı âyetler ve hadisler müttefikan bu asırda bir hakikat-ı nuraniyeye işaret ediyorlar ve bu asır ve bu zaman cemiyet zamanı olduğundan şahs-ı manevi hükmedebilir. Hususan manevi vazifelerde maddi şahısların ehemmiyeti azdır, dağlar gibi vazifeler o zaif şahsiyetlere yükletilmez.

Bazı âyat-ı kerime ve ehadis-i şerife âhircamanda gelecek bir müceddid-i ekberi mâna-yı işarî ile haber veriyor. Fakat o gelecek zatın ve cemiyetinin üç vazifesinden hakikatta en ehemmiyetlisi olan ve zâhirenen küçüğü görünen imanı kurtarmak ve hakaik-i imaniyeyi güneş gibi göstermek vazifesini Risale-i Nur ve şakirdlerinin şahs-ı manevisi tam yaptıklarından o gelecek zata dair haberleri ve işaretleri Risale-i Nur'un şahs-ı manevisine hatta bazen tercümanına da tatbik çalışmışlar ve Şeriati ihya ve hilafeti tatbik olan çok geniş dairede hükmeden bu iki mühim vazifesini nazara almamışlar. Onların kanaatları onların risale-i Nur'dan istifade cihetine faidelidir, zararsızdır; fakat Nur'un mesleğindeki ihlâsa ve hiçbir şeye alât olmamasına ve dünyevi ve manevi makâmâtı aramamasına zarar verdiği gibi, Nurların muarızları her taifenin hususan siyasi taifenin tenkidine ve hücumuna vesile olabilir. Onun için ben bu müdakkik kardaşımızın risaleciğinin bir kısmını ve bazı cümlelerini kaldırmakla bir parça ta'dil ettim. Siz tam ta'dilat yapınız ve size gönderdim. Tılsımlar Mecmuasının âhircamanda yazılsın. Bâki kalan kısmını da şahsıma ait kısmını kaldırıp, bakisini ta'dil ederek belki size göndereceğiz. Bu münasebetle bugünlerde ruhuma gelen bir ihtarı kalbimle gördüğüm bir mânâyı beyan edeceğim ki, kardaşım Ahmet Feyzi benden gücenmesin. Şöyle ki:

Nurları fütühatını kalben temaşa ederken bazı has kardaşlarımızın Nurun tercümanına verdikleri makam noktasında baktım; o makama nisbeten fütühat az olmasından o makamın şerefi için bir hırs ile vazife-i İlahiyeye karışmak gibi şekva geldi. Binler derece şükür ve sırf rıza-yı İlahi noktasında bazı biçarelerin Nurlarla imanlarını kurtarmak cihetiyle binler hamd, sena ve şükür lâzımken bir teşekki ve sıkıntı geldi.

Sonra mahviyet ve terk-i enaniyet ve ihlâs-ı tam ile aynı vaziyete baktım gördüm ki, o fütühatta binler hamd ve sena ve teşekkür ve manevi sürur ve sevinç ruhuma geldi. Ben o halde iken anladım ki makamât-ı maneviye dahi mesleğimizde mevzu-u bahis olmamalı. Eğer bazı has kardeşlerimin hakkımdan yüz derece ziyade bana verdikleri hisse ve makam hakikat olsa ve hakkım da olsa mezkûr hakikat için bırakmağa meslek-i Nuriyedeki ihlâs-ı tamme bırakmağa mecbur eder.

Said Nursi

EBCED/CİFİR İLMİNİ KABUL ETMEYENLERE MÜDELLEL CEVAPLAR

Benim Mâidet-ül Kur'an'a benzeyen, 1998 senesinde ebced/cifir ilmiyle hazırladığım bir kitabım daha var. Daha kapsamlı... 650 kadar ayet-i kerimeyi içine alıyor. Hem Üstad'a, hem Risale-i Nur'a, hem de zamanın bazı hadiselerine işaret ediyor. Osmanlıcadır, basılmadı. Sungur ağabeye göstermişim. (Mustafa Sungur Ağabey, birkaç sohbetinde bu kitaptan sitayişle bahsetmişti. Ö. Özcan)

Kitaba; **"Kur'an ve harflerinden riyazî dili ile (sayı değerleriyle) çağımıza verilen mesaj"** adını verdim. Kitabın Önsöz'ünde ebced/cifir ilmini kabul etmeyenlere müdellel cevaplar verdik. O kısımdan bir bölümü size okuyayım:

Cifir ve ebced, İslâm'dan kaynaklanan bir ilim olmamakla beraber, İslâm onu red ve inkâr da etmemiştir. İslâm'dan önce var olup da onun reddetmediği şeyler bâtil sayılamaz. Kaynağı itibariyle İslâmî olmayan ebced ve cifire imam-ı Ali (R.A), Cafer-i Sadık (R.A), Beyazıd-ı Bistami (K.S), Muhyiddin-i Arabi (K.S), Said-i Nursi (R.A) ve benzeri birçok âlimler ve yüksek tasavvuf erbabı tarafından İslami bir hüviyet kazandırılmış veya İslami bir elbise giydirilmiştir. Ebced ve cifir bir takım şarlatanlar (halkı aldatanlar) tarafından da kullanılmıştır. Fakat bu durum onun değersizliğine delil olamaz. Bilakis onların her şeyi çirkin maksatlarına alet ettiklerini gösterir.

Bazı İslam âlimleri ebced ve cifri bir ilim olarak kabul etmemişlerdir. Bu kısmın özellikle son devirlerde göze çarpan simaları ise daha çok felsefi cereyanlara açık, kuru akli ön planda tutan ve Avrupa hayranı olmakla tanınan zatlardır. Kuru akla dayanıp ta samedani lütufların esintilerini alamayanların bu gibi ilimleri inkâr etmeleri gayet tabiidir.

Cifir ilmini inkâr edenler diyorlar ki: "Bir kimse ileride olabilecek birçok şeyden haber verse hiç şüphe yok ki haber verdiği şeylerin bir kısmı söylediği gibi çıkar." Biz de diyoruz ki: Bunu iddia edenler de ileride meydana gelebilecek birçok şeyden haber versinler de bunlardan bir kısmı haber verdikleri gibi çıksın. Mesela: Muhyiddin-i İbn-i Arabî hazretlerinin söylediği (sin), (şın) ın içine girdiği zaman Muhyiddin'in kabri meydana çıkar(1) şeklinde bir söz söylesinler!

Ve yine Müceddid-i Ekberin (yıkılmış bir mezarım ki yığılmıştır içinde Said'den yetmiş dokuz emvat bâ-âsâm âlâma)(2) diyerek kırk yıl önce kendi ölüm tarihini haber verdiği gibi, onlar da ölecekleri tarihi haber versinler de haber verdikleri gibi çıksın!..

Hatta değil gelecek olaylardan haber vermek, geçmiş hadiseler üzerindeki işaretleri -Risale-i Nur'da görüldüğü şekilde- tahlil edip gösterebilir! Hatta biz nasıl Müceddid-i Ekber veya onun muarızlarına karşı Kur'an'ın işaretlerini tesbit edip göstermiş isek onlar da sevdikleri ve beğendikleri hakkında Kur'an'ın medih ve senasını veya bizim bulduğumuz işaretlerin tersini bulup gösterebilirler!

Tesbit edilen işaretler birkaç taneden ibaret olsa veya bunlarda ayetin manasıyla işaret ettiği zat veya hadise arasında bir veya birçok münasebet bağları bulunmasa idi belki itiraza vesile olabilir, hatta inkâra açık bir yol bulunabilirdi. Fakat bu işaretler ve münasebetler o kadar çok ki, bunları toptan yok saymayı veya kör tesadüfe bağlamayı insan akli kabul edemiyor. Müceddid-i Ekberin ifade ettiği gibi, "Aslında tesadüf diye bir şey yoktur. Her şeyde bir hikmet, bir sır ve bir mana vardır. O ince münasebet ve ilgilerin manaları var. İşte biz bu manaları açıkça bilmediğimiz için bunlar hakkında 'tesadüf' tabirini kullanıyoruz."

Kendilerinde akıl ve felsefenin hâkim olduğu ilim erbabı keşif ve istihraç yoluyla elde edilen şeylerin çoğu zaman herkesin rahatlıkla bileceği kadar açık olmadığını söylüyor veya hadiselerin beklenildiği şekilde çıkmadığını görünce hemen inkâr yoluna sapıyorlar... Şu hususun bilinmesi gerekir ki, bu gibi şeylerin çoğu bazı şartlara bağlı olarak meydana gelir. Bu şartlar eksik olursa onlar da meydana gelmez. Hem bunlar bazen tabir, bazen de tevil isterler. Çünkü Allah dostlarının keşif ve istihraçlarında bazen bir nokta bir dağ kadar büyük, bazen de bir dağ bir nokta kadar küçük, bazen hususi bir şeyi umumi, umumi olan bir şey de hususi gibi görünebilir. Bunun böyle olması da gereklidir. Çünkü kâinata mutlak hâkim Allah'ın emir ve iradesidir.

Genel olarak zahirperestlerin en güçlü dayanakları inkârdır. Akıllarına uymayan hususlarda bunların başka bir mana taşıması ihtimalini bile göz önüne almadan hemen inkâr yoluna saparlar. Hâlbuki inkâr bir ilim yolu değildir. İnkâr etmekle hiçbir şey ispat edilmiş olmaz. İsbat ise bir ilim yoludur. Davasını isbat eden kolaylıkla maksadına ulaşır.

Bir de aşağıda misalini arz edeceğimiz şekilde Rafizilerin(4) harfleri istedikleri gibi düzene koyarak manalandırdıklarını gören bu zahir perestler diyorlar ki: "Bu harflerle iman üzerine delil getirilebildiği gibi küfür üzerine de delil getirilebilir. Bunlar bazen iyi ve güzeli elde etme, bazen de elden kaçırmaya işaret olabilir. Meselâ: Allâme Alusi'nin (elif-lâm-mim) in tefsirinde kaydettiğine göre, bir kısım Rafiziler surelerin başlarında bulunan (elif-lâm-mim/elif-lâm-râ ve hâ-mim) gibi harflerin tekrar edilenlerini çıkardıktan sonra geriye kalan on dört harf ile (Ali'nin yolu haktır, biz de sıkı sıkıya ona bağlı kalırız) cümlesini çıkarmışlar ve bu düzme cümle ile -hâşâ- Hazret-i Ali'nin risalete Hazret-i Muhammed (S.A.V) den daha layık olduğuna delil getirmeye çalışmışlardır. Şiilerin mu'tedil (ılımlı) olanları ise bu uydurma cümle ile Hazret-i Ali'nin peygamberliğine değil, hilâfete daha lâayık olduğu hükmünü çıkarmışlardır.

Ehl-i sünnetin bunlara karşı bu harfleri aynen kullanarak kendilerine uygun cümleler düzenlemeleri mümkündür. Meselâ: Aynı harfleri kullanarak -(Ehl-i sünnetin izlediği yol doğrudur.) cümlesi gibi.

Ama şunu kesin olarak ifade edelim ki; ehl-i sünnetin gittikleri yolun doğruluğunu isbat için böyle cümleler uydurmaya hiç ihtiyaçları yoktur. Onun için onlar böyle sakim ve çürük yollara hiçbir zaman başvurmamışlardır.

Hurufilik-ebced ve cifir = Ebcad ve cifir ile Hurufilik arasında kesinlikle herhangi bir bağlantı ve bir münasebet yoktur. Ancak bazılarında görünüşe aldanarak cehaletin verdiği bir vehim ve benzerlik kurma gayreti vardır." (Devamı da var...)

İsmail Hakkı Zeyrek hoca efendi, "Kur'an ve harflerinden riyazî dili ile (sayı değerleriyle) çağımıza verilen mesaj" eserini Ömer Özcan'a tanıtırken